

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupen JUDr. Martinem Čonkou, advokátem se sídlem Komenského 2276/4, Cheb, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017 č. j. ČOI 63530/17/0100/2200/17/Hl/Št, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2019, č. j. 30 A 184/2017 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 4.114 Kč, k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Martina Čonky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Inspektorát České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) v rozhodnutí ze dne 5. 4. 2017, č. j. ČOI 34826/17/2200, uložil žalobci pokutu ve výši 350.000 Kč za porušení § 4 odst. 4 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v návaznosti na § 5 odst. 1 téhož zákona a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona a uložil mu povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Deliktu se žalobce dopustil tím, že uvedl nepravdivý údaj o stavu najetých kilometrů u jím nabízeného vozidla zn. Škoda Octavia 1.9 TDI DSG CLIMAT, VIN X, které zakoupil na základě kupní smlouvy ze dne 29. 7. 2015 od M.K. – Autogalerie Ulm v SRN s deklarovaným stavem ujetých kilometrů 233.500 km (cena 3.5400 EUR), aby jej jako provozovatel autobazaru BOCAR, se sídlem Kpt. Jaroše 31, Karlovy Vary, kde podniká, následně prodal spotřebiteli za cenu 150.000 Kč se stavem ujetých kilometrů 177.241 km, tj. s rozdílem 56.259 km.

[3] Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání uvedla, že v jiném řízení vedeném pod sp. zn. ČOI 60898/15/2200 byla žalobci uložena pokuta ve výši 350.000 Kč za to, že dne 8. 8. 2014 prodal spotřebiteli vozidlo zn. OPEL Astra, VIN X se stavem ujetých kilometrů 121.000 km, přičemž toto vozidlo žalobce koupil se stavem ujetých kilometrů 186.000 km. Správní řízení o tomto správním deliktu bylo zahájeno dne 4. 9. 2015, k vydání prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo dne 7. 10. 2015, konečné rozhodnutí v dané věci nabylo právní moci 30. 11. 2016. V nyní posuzovaném případě je řešen skutek ze dne 29. 9. 2015, o němž bylo zahájeno správní řízení dne 12. 12. 2016. Žalovaná na rozdíl od správního orgánu I. stupně k správnímu deliktu nepřihlédla jako k přítěžující okolnosti (nyní projednávaný správní delikt neposoudila jako recidivu), protože v související věci nabylo rozhodnutí právní moci až dne 30. 11. 2016, tedy po spáchání správního deliktu v nyní projednávané věci. Žalovaná proto souhlasila s žalobcem, že se jednalo o sbíhající správní delikty a měla být aplikována absorpční zásada. Žalovaná dále přihlédla k tomu, že žalobce jednal s cílem dosažení vyššího zisku a úmyslně. S ohledem na výše uvedené žalovaná snížila uloženou pokutu o 50.000 Kč.

[4] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce správní žalobu. V té uvedl, že nebyla dodržena zásada absorpce. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný celkovou výši uložené pokuty (650.000 Kč) náležitě neodůvodnil. Konečně poukazuje i na skutečnost, že se měl svým protiprávním jednáním obohatit o 9.700 Kč, přesto mu byla uložena pokuta ve výši 300.000 Kč, tedy ve výši nepřiměřené – zasahující do práva vlastnit majetek.

[5] Krajský soud přisvědčil žalobci. Rozhodnutí žalované zrušil a uložil jí doplnit správní spis a rozhodnutí o uložení trestu náležitě odůvodnit.

[6] V rozsudku soud dospěl k závěru, že skutkový stav, ze kterého správní orgány při ukládání sankce vycházely, nemá oporu ve správním spisu.

[7] Ačkoliv žalovaná ve svém rozhodnutí údajně přihlédla k rozhodnutí sp. zn. ČOI 60898/15/2200, včetně v tomto řízení shromážděných informací, neučinila je součástí správního spisu zaslaného soudu. Soud proto uzavřel, že správní orgány sice na výše uvedené podklady odkazují a opírají o ně své rozhodovací důvody, ale pokud nejsou součástí spisového materiálu (byť jsou pravděpodobně založeny ve správním spise týkajícím se jiného správního řízení se žalobcem a správními orgány jsou známy z úřední činnosti), soud nemůže přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná sice formálně konstatovala, že absorpční zásadu aplikovala, avšak v odůvodnění se omezila pouze na velmi vágní a nedostatečné konstatování o aplikaci předmětné zásady. Z

odůvodnění rozhodnutí není patrné, jaké úvahy jí vedly k uložení pokuty ve výši 300.000 Kč, tedy v téměř totožné výši, v jaké byla pokuta žalobci uložena za první správní delikt spáchaný v souběhu, když úhrn pokut uložený sbíhajícím se rozhodnutím by se měl v zásadě rovnat výši pokuty, která by za tytéž skutky byla uložena, kdyby byly projednávány ve společném řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 2 As 426/2017 - 62). Při ukládání sankce v souladu se zásadou absorpce nepostačuje pouze zmínit, že tato zásada byla aplikována, ale celkovou výši pokuty (tj. celkem uloženou pokutu za jednotlivé správní delikty spáchané v souběhu) musí správní orgán též náležitě odůvodnit, a to v souvislosti s předchozím rozhodnutím, resp. v souvislosti se sankcí uloženou za první správní delikt. Této povinnosti však žalovaná v daném případě nedostála. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není rovněž vůbec patrné, z jakého důvodu snížila žalovaná uloženou pokutu právě o zmiňovaných 50.000 Kč, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Na základě výše uvedeného je nutno konstatovat, že aktuální znění napadeného rozhodnutí vypovídá spíše o tom, že správní orgány uložily za uvedené správní delikty spáchané v souběhu tresty dle nezákonné zásady kumulativní (tj. že za každý delikt byl uložen v každém řízení dílčí trest) než dle zákonné zásady absorpční.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalované a další podání

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost.

[9] V kasační stížnosti předně uvádí, že dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2019 – 58, a ze dne 25. 7. 2018, č. j. 9 As 200/2018 – 19, mohou být určitá fakta ze správních spisů či rozhodnutí skutečnostmi známými správnímu orgánu z úřední činnosti dle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V rozsudku č. j. 9 As 200/2018 – 19 se přímo uvádí, že „[z] hlediska možnosti kvalifikované obrany účastníka řízení proti těmto poznatkům nicméně postačuje, aby správní orgán dostatečně identifikoval správní řízení, z něhož (z nichž) informace relevantní pro projednávanou věc získal“. Správní orgány těmto požadavkům dostály.

[10] K absorpční zásadě konstatovala, že uloženou pokutu snížila o 50.000 Kč, tedy o 14 %. Pokutu uložila ve výši 300.000 Kč s ohledem na vysokou závažnost protiprávního jednání, totiž, že žalobce jednal úmyslně, a fakt, že se dopustil typově stejného deliktu dvakrát, což svědčí o tom, že se nejednalo o nahodilé jednání, ale spíše zavedenou praxi. Uvádění nepravdivých údajů o stavu ojetého vozidla je významným společenským problémem. Je proto třeba ukládat pokuty v takové výši, která povede k prevenci tohoto protiprávního jednání. V projednávané věci považuje stěžovatelka pokutu ve výši 650.000 Kč za zcela odpovídající závažnosti jednání žalobce, přičemž uložená pokuta ani zdaleka nedosahuje horní hranice sazby správního deliktu (5.000.000 Kč).

[11] Z výše uvedených důvodů navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že se ztotožnil s posouzením věci soudem. Dle jeho názoru informace z jiného správního řízení nejsou skutečnostmi obecně známými a stěžovatelka neaplikovala absorpční zásadu. Nadto dodává, že kasační

stížnost je nepřipustná, neboť stěžovatelka neuvedla relevantní kasační důvod dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Stěžovatelka následně ještě k vyjádření žalobce uvedla, že správní orgán I. stupně označil podklady, ze kterých vycházel, a popsal jednotlivé skutečnosti vyplývající z těchto podkladů. Žalobce se k těmto mohl vyjádřit, muselo mu totiž být zřejmé, o jaké podklady šlo a z jakých skutečností správní orgán I. stupně vycházel. Netvrdí, že se jedná o skutečnosti obecně známé, ale o skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Výše pokuty odpovídá vysoké závažnosti spáchaného správního deliktu.

[14] Žalobce na repliku stěžovatelky znovu reagoval. Poukázal zejména na to, že její závěry platí pro skutečnosti úředně či obecně známé, nikoliv pro skutečnosti obsažené v jiných správních spisech. Nejde o skutečnosti úředně známé, ale o skutečnosti, týkající se jen a pouze žalobce jakožto účastníka obou správních řízení. V tomto případě měla stěžovatelka správní spis sp. zn. ČOI 60898/15/2200, stejně jako to činí trestní soudy, připojit. Stěžovatelka, však související správní spis neměla k dispozici, a nemohla tudíž správně aplikovat absorpční zásadu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a jedná za ni zaměstnanec s vysokoškolským vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Ačkoliv stěžovatelka výslovně důvody, pro které kasační stížnost podává, kvalifikovaně neoznačila, je z jejího obsahu zřejmé, že nesouhlasí s právním posouzením vznesených právních otázek (dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je přípustná, avšak není důvodná.

[17] V projednávané věci je podstatné zodpovězení dvou otázek. Zda žalovaná mohla toliko odkázat na rozhodnutí a podklady v (jiném) správním spise, sp. zn. ČOI 60898/15/2200, a zda správně aplikovala absorpční zásadu.

[18] Pokud jde o první otázku, Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 200/2018 – 19 navázal na rozsudky ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, č. 2312/2011 Sb. NSS, a ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 As 244/2016 – 22, a shrnul, že „[p]okud správní orgán čerpá určitá fakta ze správních rozhodnutí nebo správních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě musí označit správní rozhodnutí či správní spis, ze kterého jsou tato fakta čerpána. Účastníku správního řízení musí být totiž umožněno seznat nejen to, že správní orgán v jeho věci použil určité poznatky získané z úřední činnosti, ale i odkud přesně se o těchto poznatcích dozvěděl. I poznatek správního orgánu o tzv. úředně známé skutečnosti totiž nemusí být správný. Tím, že správní orgán účastníka řízení s těmito poznatky a jejich

pramenem seznámí, umožní mu, aby se k nim vyjádřil či případně předložil důkaz je vyvracející. Z hlediska možnosti kvalifikované obrany účastníka řízení proti těmto poznatkům nicméně postačuje, aby správní orgán dostatečně identifikoval správní řízení, z něhož (z nichž) informace relevantní pro projednávanou věc získal. Obdobné závěry lze vztáhnout i na řízení před soudem (srov. rozsudek ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, č. 2038/2010 Sb. NSS).

[19] Správní orgány této povinnosti v dané věci dostaly. V obou rozhodnutích odkazují na správní spis sp. zn. ČOI 60898/15/2200, ze kterého čerpaly informace o žalobci, přičemž žalobce správnost těchto informací nerozpíral, toliko uvedl, že uložená pokuta je nepřiměřená. Ve správním spise stěžovatelky bylo navíc založeno rozhodnutí o uložení pokuty sp. zn. ČOI 60898/15/2200, ve kterém byly uvedeny skutečnosti, z nichž stěžovatelka v napadeném rozhodnutí vycházela.

[20] Dle ustálené judikatury kasačního soudu platí, že (důraz přidán soudem) „[p]ředložení správních spisů (§ 74 odst. 1 s. ř. s.) je (spolu s vyjádřením k žalobě) základní obranou správního orgánu proti podané žalobě. Pokud správní orgán nepředloží kompletní spis, vystavuje se nebezpečí, že krajský soud rozhodne v jeho neprospěch, a to jen z toho důvodu, že určitý dokument, který mohl rozhodnutí soudu zcela zvrátit, není ve spisu založen. Soud totiž vždy vychází z předpokladu (**pokud opak není zcela zřejmý – pak je povinností soudu vyzvat správní orgán k doplnění spisového materiálu**), že správní spis byl předložen ve své úplné podobě. Takový postup může být sice vnímán jako poměrně tvrdý, zvláště pokud k nezařazení příslušného dokumentu do spisu došlo jen omylem, avšak je zcela v souladu s principem rovnosti zbraní mezi správním orgánem a žalobcem, který je správnímu soudnictví (na rozdíl od správního řízení) vlastní, jakož i s principem ‚nechť si každý střeží svá práva‘. Předložení neúplného správního spisu pak nelze v žádném případě klást k tíži žalobce, ale je to správní orgán, který musí nést následky svého pochybení. Jak ostatně konstatoval již prvorepublikový Nejvyšší správní soud: ‚Když žalovaný úřad nepředloží správní spisy ani nezaujme stanovisko k údajům návrhu, vychází správní soud z předpokladu, že údaje ty odpovídají obsahu správních spisů.‘ (rozsudek ze dne 27. 3. 1923, sp. zn. 4976/23 publikováno jako č. 2148/1923 Boh. A.)“ (srov. rozsudek ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008 – 91).

[21] Mezi stranami nebyla správnost skutečností známých stěžovatelce z její úřední činnosti sporná. Stěžovatelka, stejně jako i žalobce, byli aktéry řízení v související věci (stěžovatelka jako správní orgán, žalobce jako účastník), a skutečnosti jim tak musely být známy. V projednávané věci bylo zřejmé, že stěžovatelka vycházela ze skutečností nacházejících se v souvisejícím spisovém materiálu. Jednalo se o informace obsažené v rozhodnutí stěžovatelky sp. zn. ČOI 60898/15/2200, které je ve spisu založeno. Skutečnosti, ze kterých stěžovatelka vycházela, nebyly žalobcem jakkoliv zpochybněny. V tomto případě bylo proto na krajském soudu, aby stěžovatelku vyzval k předložení souvisejícího správního spisu, měl-li o nich pochybnosti, které mohly mít vliv na výsledek řízení. Nelze však pominout, že stěžovatelku tíží povinnost předložit kompletní správní spis včetně všech podkladů, ze kterých vycházela (tedy včetně soudem označených dokumentů). Její jednání, byť v projednávané věci nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, lze označit za neodpovědné.

[22] Krajský soud první z předložených otázek posoudil nesprávně. Ačkoliv by v této situaci bylo na místě rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, nelze však opomenout, že se krajský soud zabýval i druhou kasační námitkou, kterou shledal důvodnou. Pokud by Nejvyšší správní soud závěr krajského soudu o nedostatečnosti odůvodnění (nepřezkoumatelnosti) rozhodnutí stěžovatelky potvrdil, nebylo by možné vytýkanou vadu zhojit v řízení před soudy, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem dalšího hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). Věc by tak krajský soud musel vrátit k dalšímu řízení stěžovatelce.

[23] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval přezkumem závěru krajského soudu o nesprávné aplikaci tzv. absorpční zásady žalovanou, na což zejména mířila kasační námitka stěžovatelky. Nejprve považoval za potřebné znovu nastínit právní půdorys dané věci.

[24] Dle § 4 odst. 4 zákona o ochraně „[u]žívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.“

[25] Dle § 5 odst. 1 téhož zákona „[o]bchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“

[26] Dle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona „[v]ýrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik“.

[27] Dle § 24 odst. 14 písm. d) téhož zákona „[z]a přestupek lze uložit pokutu do 5.000.000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), d), g), k) a odstavců 9, 10 a 13“.

[28] Trestání dvou nebo více sbíhajících se správních deliktů, je upraveno v § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (resp. v § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017). Dle tohoto ustanovení se za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení uloží sankce dle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný, jinými slovy použije se absorpční zásada. Naproti tomu stojí zásada kumulační, dle které se tresty uložené za jednotlivé skutky (sbíhající se správní delikty) sečtou. Český právní řád tuto formu trestání vylučuje. Ustálená a dlouhodobá judikatura hovoří dokonce o tom, že použití kumulativní zásady je českému právnímu řádu cizí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93 – 34).

[29] V projednávané věci žalobce spáchal správní delikty (resp. přestupky dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) ve vícečinném stejnorodém souběhu, neboť se přestupku, který je předmětem nyní projednávané věci, dopustil dříve (dne 29. 9. 2015), než bylo vydáno správním orgánem I. stupně první rozhodnutí o jeho jiném přestupku (dne 7. 10. 2015). O tom nepanuje mezi účastníky řízení spor (srov. též

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, č. 1767/2009 Sb. NSS).

[30] Stěžovatelka „s ohledem na zásadu absorpce“ snížila pokutu uloženou správním orgánem I. stupně o 50.000 Kč (o cca 14 %) na výsledných 300.000 Kč. Krajský soud k tomu uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí není patrné, jaké úvahy stěžovatelku vedly k uložení takovéto pokuty, tedy v téměř totožné výši, v jaké byla pokuta žalobci uložena za první správní delikt spáchaný v souběhu, když úhrn pokut uložený sbíhajícím se rozhodnutím by se měl v zásadě rovnat výši pokuty, která by za tytéž skutky byla uložena, kdyby byly projednávány ve společném řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 2 As 426/2017 - 62). Při ukládání sankce v souladu se zásadou absorpce nepostačuje pouze zmínit, že tato zásada byla aplikována, ale celkovou výši pokuty (tj. celkem uloženou pokutu za jednotlivé správní delikty spáchané v souběhu) musí též náležitě odůvodnit, a to v souvislosti s předchozím rozhodnutím, resp. v souvislosti se sankcí uloženou za první správní delikt. Z odůvodnění není patrné (a nelze ani logicky dovodit), z jakého důvodu stěžovatelka snížila uloženou pokutu. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[31] Z rozhodnutí stěžovatelky tedy zejména nevyplývá, jak zohlednila zásadu absorpce, či zda vůbec. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dokonce správní orgán uvádí, že závažnost protiprávního jednání je nižší než v řízení sp. zn. ČOI 60898/15/2200. Není tak ani zřejmé, zda by snížení výše uložené pokuty o 50.000 Kč neodpovídalo spíše právě nižší závažnosti protiprávního jednání, než tvrzené aplikace absorpční zásady. To jsou však toliko dohady, kterým musí přesvědčivé (resp. dostatečné) odůvodnění učinit konec. Nadto je zřejmé, že i posouzení přiměřenosti (včetně nelikvidační výše) pokuty vycházelo z majetkových poměrů pro pokutu ukládanou ve výši 300.000 Kč, nikoliv ve výši 650.000 Kč; stěžovatelka totiž převzala odůvodnění správního orgánu I. stupně, který posoudil sbíhající se delikt jako recidivu a nezohlednil tak vůbec zásadu absorpce.

[32] Jak proto správně uvedl krajský soud, odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky vypovídá spíše o tom, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když stanovily tresty za jednotlivé sbíhající se přestupky dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady. Jelikož je odůvodnění rozhodnutí nedostatečné a rozhodnutí v této části tedy nepřezkoumatelné, nemůže soud v tomto směru učinit ani žádný závěr stran otázky přiměřenosti výše uložené pokuty.

[33] Pro výše uvedené soud kasační námitku shledal nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Kasační stížnost není důvodná. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Procesní úspěch zaznamenal v řízení o kasační stížnosti žalobce, neboť kasační stížnost byla shledána nedůvodnou; má proto vůči stěžovateli právo na náhradu

účelně vynaložených nákladů. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta, který žalobce v řízení o kasační stížnosti zastupoval. Podle § 35 odst. 2 in fine s. ř. s. platí, že „[z]a zastupování náleží odměna; pro určení její výše, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak, se užije obdobně zvláštní právní předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb.“ Tímto zvláštním právním předpisem je vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna advokáta za jeden poskytnutý úkon právní služby - vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu *per analogiam*] je určena podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu částkou 3.100 Kč. K tomu náleží náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Celkem je tedy stěžovatelka povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce, JUDr. Martina Čonky, advokáta se sídlem Komenského 2276/4, Cheb.

[36] Soud účelně vynaloženými náklady neshledal převzetí a přípravu zastupování. Zvolený zástupce totiž žalobce zastupoval již v řízení před krajským soudem. Vyjádření žalobce k replice stěžovatelky toliko jinými slovy opakuje úvahy o závěrech vyslovených v žalobě, rozsudku krajského soudu a ve vyjádření ke kasační stížnosti. K vyřešení sporných otázek jakkoliv nepřispělo a nemělo ani vliv na to, jak soud o věci uvažil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 7 As 262/2017 – 27). Náhradu nákladů proto za tento úkon nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu